

CANVIEM EL CONTE

* **NIVELL:** A partir de 8 anys

* **TEMA:** Resolució alternativa de conflictes
Empatia, posar-se en la situació de l'altre
Pau Positiva

* **DURADA:** 1 hora.

* **OBJECTIUS**

- Prendre consciència que qualsevol conflicte te més d'una part implicada.
- Buscar l'empatia entre les parts implicades d'una situació conflictiva.
- Ser conscients que un conflicte es pot resoldre de moltes maneres diferents.

* **DESENVOLUPAMENT DE L'ACTIVITAT**

- S'introdueix el tema de la dinàmica sondejant als infants. Com resoleu vosaltres els problemes? Què feu quan esteu barallats amb alguna persona?
- S'anoten les diferents qüestions que surten i es classifiquen segons si són violentes o no.
- Explicació entre totes i tots del conte de "La caputxeta vermella". La persona dinamitzadora comença la història "Hi havia una vegada una nena que es deia Caputxeta Vermella..." (És aconsellable tenir un conte amb imatges per ajudar als infants a recordar la història)
- Un cop explicat tot el s'obre una bateria de preguntes als infants per a reflexionar sobre la visió del conte tradicional:
 - Quin personatge és el/la protagonista de la història?
 - Quin és el dolent?
 - Quins són els bons?
 - A quin problema s'enfronten els personatges?
 - Com es resol el problema ? Com acaba el conte?
 - Per què el llop és dolent i el caçador/lleyataire bo (tots dos usen la violència)?
- Serà igual el conte si l'explica el llop?
- Es fan grups de 4 persones i es reparteix un paper i llapis a cada grup.
- Cada grup ha de reescriure el conte de "La caputxeta vermella" però ara el protagonista és el llop. O sigui els infants s'han d'imaginar que són el llop, i han de donar la veu a aquest personatge per tal d'explicar la història des del seu punt de vista. No es poden inventar coses molt diferents, ja que és el conte de "La caputxeta". Per tant han de sortir els mateixos personatges i les mateixes situacions (es troben al bosc, el llop arriba primer a casa l'àvia, el llop es posa al llit, entra el caçador...) però qui parla és el llop. (20 minuts)
- La persona dinamitzadora va passant pels diferents grups per ajudar a situar-se en la posició del llop.
- Lectura de les noves versions del conte, on el llop ja no es vol menjar a la caputxeta, on es fan amics, on tot ha estat un malentès, etc.
- Fem les mateixes preguntes que hem fet abans, però ara per a reflexionar sobre la visió del llop del conte:
 - Qui és el protagonista del conte?
 - Qui és el personatge bo?
 - Hi ha personatges dolents? qui?

- Com es resol el problema a la nova versió? Com acaba el nou conte?
- S'usa la violència en les noves versions?
- Ha costat situar-nos en la posició del llop? Per què?
- Fem veure als infants que en tot problema o conflicte cal tenir en compte totes les versions per tal d'arribar a una solució justa per a totes les parts, defugint de les solucions violentes que resolen la situació o conflicte al moment, però perpetuen o creen nous conflictes i problemes arrel de la violència exercida.

*** MATERIAL NECESSARI**

- El conte de “La caputxeta vermella”, versió tradicional i versió del llop.
- Papers i bolígrafs.

*** OBSERVACIONS**

- Aquesta mateixa activitat es pot fer amb altres contes infantils o tradicionals.

*** AUTORIA:** CeDRe de la Coordinadora d'ONG Solidàries.

LA HISTÒRIA DE LA CAPUTXETA VERMELLA SEGONS LA CAPUTXETA

Hi havia una vegada una nena molt bonica que vivia amb la seva mare. Aquesta li havia fet una capa amb caputxa de color vermell ... i per això tothom la coneixia com a la Caputxeta Vermella.

Un dia la mare li va dir a la Caputxeta: *“Filla meva, s’han de portar aquests aliments a casa l’àvia: fruites dolces, uns pastissos i uns formatgets. Però ja saps que l’àvia viu al mig del bosc, oi? I ja saps que és molt perillós creuar el bosc perquè hi viu el llop!”*

La Caputxeta va respondre: *“però mare ... si jo no tinc por de res!!”*
La mare la va abrigar amb la caputxa vermella i abans que marxés li va dir: *“però no parlis amb ningú i no t’entretinguis ... que no fos cas que vingués el llop”*

La Caputxeta va agafar el cistell i va emprendre el camí cap a casa l’àvia, pel mig del bosc.

La Caputxeta va començar a agafar floretes que s’anava trobant, a mirar els arbres i les papallones, a quedar-se encantada amb els ocells ... i de sobte es va trobar amb el llop!! El llop li va preguntar: *“On vas nena eixerida?”*
La Caputxeta, fent-se la valenta, li va dir: *“Vaig a veure a la meva àvia que viu al mig del bosc ... i no et pensis que em fas pas por, llop pelut!!”*

El llop va pensar: *“doncs avui podré fer un bon àpat si em menjo l’àvia i la neta, je, je”*
... Va donar mitja volta i es va dirigir cap a casa l’àvia de la Caputxeta. En arribar allà va picar a la porta i l’àvia, pensant-se que seria la seva néta, li va obrir la porta d’allò més confiada. El llop li va saltar a sobre i en un “tres i no res” se la va cruspir (també hi ha la versió que el llop lliga a l’àvia i la posa a l’armari). Abans, per això, li havia tret la seva còfia. El llop es va posar les ulleres de l’àvia, i la còfia, i es va posar a dins el llit, tapat fins el nas, a esperar que arribés la Caputxeta.

Al cap d’una estona, la Caputxeta va entrar a casa la seva àvia en trobar la porta mig oberta. En veure a la seva àvia ajaguda al llit ... li va dir:

- Àvia ... quins ulls més grossos que tens!
- Són per a veure’t millor Caputxeta - va contestar el llop amb una veu trencada.
- Àvia ... quines orelles més grosses que tens!
- Són per sentir-te millor Caputxeta!
- Àvia ... quines dents més grosses que tens!
- Són per MENJAR-TE MILLOR!

I pronunciant aquestes paraules el llop va fer un salt del llit i es va tirar a sobre de la Caputxeta ... i després d’una llarga baralla ... se la va menjar!! (Hi ha la versió que la

Caputxeta surt corrents espantada a fora la casa i just en aquell moment passa un caçador).

Menys mal que per allà a prop hi passava un caçador (o un llenyataire) que, en sentir els crits de la Caputxeta, va decidir anar a veure què passava. Quan va trobar la porta oberta, tot tirat pel terra i el llop estirat a sobre el llit amb una panxa molt grossa, va endevinar el què havia passat i, amb un ganivet, va obrir la panxa del llop. (O el caçador tira un tret i el llop surt tant espantat que no el van tornar a veure mai més).

I sabeu què hi va trobar? Doncs a la Caputxeta i la seva àvia!!!! Les dues van sortir de la panxa del llop i es va abraçar amb el caçador.

Tot i que havien passat molta por, per fi tot havia acabat bé. Això si... la Caputxeta va entendre perquè la seva mare li va dir que no s'entretingués i anés ràpid, i va comprendre que l'advertís sobre els perills del llop.

I vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte ja s'ha acabat.

LA HISTÒRIA DE LA CAPUTXETA VERMELLA SEGONS EL LLOPFEROTGE

El bosc era la meva llar. Jo vivia allà i m'agradava molt. Sempre intentava, fos com fos, tenir-lo ordenat i net.

Un dia de sol, mentre estava recollint la porqueria que havien deixat els turistes vaig sentir passes. Em vaig amagar darrere d'un arbre i vaig veure com s'apropava una filleta amb una panera.

Vaig desconfiar de seguida de la filleta, perquè anava vestida d'una manera molt graciosa: tota de vermell i amb el cap tapat per una caputxa, com si no volgués que la gent sabés qui era. Naturalment vaig aturar-la per saber qui era. Li vaig demanar i també li vaig demanar a on anava, d'on venia i tota la resta.

Em va cantar i ballar i va dir-me que anava a veure la seva àvia i que en aquella panera portava el berenar. Semblava una persona honesta, però estava en el meu bosc i, sincerament, tenia una imatge sospitosa amb aquella vestimenta. Així que vaig decidir mostrar-li la gravetat de travessar el bosc sola, sense anunciar-se i anant vestida d'aquella manera.

La vaig deixar que seguís el seu camí, i em vaig avançar a la casa de la seva àvia. Quan vaig veure aquella simpàtica velleta, li vaig explicar el meu problema i ella va estar d'acord en que la seva neta necessitava aprendre una lliçó. La velleta va accedir a amagar-se fins que jo la cridés. De fet, es va ficar sota el llit.

Quan la filleta va arribar, la vaig convidar a l'habitació on era, vestit amb la roba de l'àvia. La filleta va entrar i va dir alguna cosa horrible sobre les meves gran orelles. Havia estat insultat abans, així que vaig tractar de suggerir-li que les meves grans orelles em permetien escoltar-la millor. El que jo volia dir-li era que jo l'estimava i que desitjava prestar-li més atenció al que ella deia. Però ella va fer un altre comentari

insultant sobre els meus ulls. Us podeu imaginar com començava a sentir-me amb aquella filleta que semblava tan mona, però que aparentment era una mala persona. De totes maneres, com que sóc partidari de la política de posar l'altra galta, li vaig respondre que els meus "ullots" m'ajudaven a veure-la millor. I va tornar a insultar-me, va riure's de les meves dents. Sé que hauria hagut de controlar-me, però tinc aquest problema de les dents grosses. I vaig botar del llit i li vaig cridar que les meves dents servien per menjar-me-la millor.

En realitat, cap llop no es menjaria una filleta, tot el món ho sap. Però aquella filleta va començar a córrer i a cridar per tota la casa. Jo la perseguia per calmar-la. Ja m'havia tret la roba de l'àvia, però açò només va empitjorar les coses. De sobte es va obrir la porta i un llenyataire altíssim va entrar amb una destal. Quan el vaig veure vaig comprendre que estava en problemes. Hi havia una finestra al meu darrera i vaig sortir corrents.

M'agradaria dir que allà va acabar la història. Però l'àvia mai no va contar la meva versió. Ràpidament va córrer el rumor que jo era un animal egoista i dolent. Tothom va començar a evitar-me. No sé què va passar amb la filleta de vermell, però jo no vaig ser feliç per sempre.

(*) Relat extret del llibre Limpens, Frans (1999) LA ZANAHORIA Ed. Aministia Internacional, Madrid.